

April/mei 2008

Miënsa kan weer lachen

**Pleegzus met een
verstandelijke beperking**

?! W A T

WONEN MET EEN ANDER THUIS

over de WAT?!

WAT?! is de enige echte eigen krant van en voor jongeren die wonen met een ander thuis. Voor jou dus, als je bij familie, bekenden of in een pleeggezin woont. WAT?! is voor kinderen van pleegouders en pleegkinderen.

Verschijnt: vijf keer per jaar
Uitgever: De WAT?! is een uitgave van WESP Jeugdzorg (www.wespweb.nl) en de stichting Mobiel (www.mobiel-pleegzorg.nl) in samenwerking met het Landelijk Cliënten Forum Jeugdzorg (www.lcfj.nl).

ISSN: 1568-2870

Jongerenredactie:

Jonna Boerkamp, Lukas Coenraats, Jeffrey Draijer, Annet, Anja en Derk van der Es, Kelsey Felix, Ankili de Graaf, Marit ter Haak, Jolanda Kok, Stefan Pruijn.

Hoofd- en eindredactie:

Fiet van Beek en Monique Steenstra

De WAT?!-krant wordt mede mogelijk gemaakt door het Landelijk Cliënten Forum Jeugdzorg. Het LCFJ wil landelijk de belangen behartigen van kinderen en ouders in de jeugdzorg. Het doel is om de kwaliteit van de jeugdzorg te verbeteren.

Foto omslag:

Marcel Minée

Vormgeving:

Laurien Stam, Zwolle

Druk:

Boek- en Offsetdrukkerij Offset Service B.V., Valkenswaard.

Redactie-adres:

WESP

Componistenlaan 55a
2215 SN Voorhout

0252 - 372 053

redactie@watkrant.nl

Verzending & distributie:

Mobiel, Zwolle
038 - 422 25 26

© Copyright WESP

www.watkrant.nl

Uit het leven van Lukas

Ze heette Dilara. Acht maanden is ze in ons gezin geweest. Dat was niet de bedoeling. Wij doen crisisopvang voor kinderen van 0 tot 4 jaar. Dat betekent dat de kinderen maximaal drie maanden bij ons zijn. Dilara bleef langer, omdat ze geen geschikt pleeggezin voor haar konden vinden. Haar voogd wilde dat ze in een islamitisch pleeggezin terecht zou komen. Maar daar zijn er niet veel van, vandaar..

Ze was een jaar toen ze bij ons kwam en had een flinke achterstand. Ze kon niet lopen, niet zitten, niet draaien en was heel passief. Het was ook heel vreemd dat ze nauwelijks op ons reageerde. Je kon haar aandacht niet goed vasthouden. Ze lag daar maar in de box. Heel dik was ze ook.

Mijn moeder ging met haar naar de fysiotherapeut. Daar leerde ze tijgeren, zitten en lopen. Ik oefende thuis met haar, want ik wilde dat ze actiever werd. Ik ging met haar lopen en liet haar kruipen. Soms plaagde ik haar een beetje, om haar uit te dagen. Het was mooi om te zien dat ze zelf graag wilde leren. Dat zag ik aan haar. Ze probeerde bijvoorbeeld zelf te staan. Geweldig vond ze het als ik haar meenam naar mijn kamer. Daar liet ik haar met mijn treinen spelen. Ik heb er een heleboel. Dat vond ze fantastisch! Na een paar maanden kreeg Dilara een heel andere blik in haar ogen. Ze straalde en werd steeds actiever.

Langzaam aan begon ze zich steeds meer te hechten aan ons. Ik merkte dat aan kleine

dingen. Ze begon bijvoorbeeld op het raam te slaan als ze me thuis zag komen. Ze was altijd blij als ze me zag. Het was niet de bedoeling dat ze zich ging hechten, maar het is logisch dat het gebeurt. Dilara was nog zo klein, dan weet je dat niet. Voor mij is dat anders. Ik weet dat kinderen die bij ons komen ook weer weggaan. Wij zijn sinds 2003 pleeggezin en hebben nu vijf kinderen gehad. Dat waren allemaal crisisplaatsingen. Met Dilara was het natuurlijk anders doordat ze zo lang bij ons was. Het was erg leuk om mee te maken dat ze zo is veranderd in die acht maanden. Bij de evaluatie zei de pleegzorgwerker: "Dit is niet de Dilara die wij kennen!"

Het afscheid was wel lastig. Ze werd opgehaald door de pleegzorgwerker. Toen ze weg-

ging, zag ik haar kijken met een blik van: dit gaat fout, waarom ga jij niet mee? Ik weet op zo'n moment dat zij daar even doorheen moet. En dat geldt ook voor mij. Wij besteden in ons gezin altijd aandacht aan het afscheid. Dat helpt. Als een pleegkind bij ons weggaat, gaan we met het gezin uit eten. Om het af te sluiten.

Hoe het nu met Dilara is? Ze is geplaatst in een 'neutraal' gezin. Daar is de voogd mee akkoord gegaan. Ze blijft daar in principe tot haar 18e. Dat vind ik fijn om te weten. Toen ze er net was, ging het niet zo goed. Ze was onrustig, vooral 's nachts. Misschien komt dat door het hechten aan ons. Maar nu gaat het goed. En weet je wat mooi is: ze loopt als een kievit!

WAT?!

...HUH?!
WAAR GAAT
DIT OVER?!...

...de site van de enige echte krant
van & voor jongeren
in pleeggezinnen

www.watkrant.nl

www.watkrant.nl
De site van de WAT?. De enige echte eigen krant
van en voor jongeren in pleeggezinnen.
Voor jou dus. Voor pleegkinderen en kinderen van
pleegouders. Als je bij familie, bekenden of in een
pleeggezin woont. Doe ook mee op het forum.
Jouw ervaringen en die van anderen horen op
www.watkrant.nl/forum.

WAT? JEEN STUNT MAKEN WAT? WAT? WAT? WAT? WAT?

Kom jij ook
op het forum?

WATSTRIP
Tekort allochtone
pleegouders

LEX DIRKSE

LEKKER
BAKJE...

MAAR...
WIE
BEN JIJ
DAN?

DAT
IS
HASSAN...

JEUGDZORG
HEEFT HEM
BIJ ONS
GEBRACHT...

BLEEP!

WE VANGEN
HEM EEN
TIJDJE OP...

BUREAU
JEUGD-
ZORG?

IK DACHT
DAT DIE
ALLEEN
MAAR
KINDEREN
WEGHAALDE?

MOOI
NIET!

Hey,

Hier weer een nieuwe WAT?!
Boordevol met leuke interviews en
artikelen! Eerst even over mijzelf.
Ik ben Jeffrey, 17 jaar en woon al
8 jaar in een pleeggezin. Sinds
januari zit ik in de redactie en dat
bevalt me ontzettend goed!

De redactie heeft ook weer een
stelling bedacht. Kijk maar op
pagina 8. Vraag is of pleeg-
ouders betaald moeten worden
voor het werk dat ze doen voor
kinderen in nood. Dat vind ik niet.
Pleegouder zijn doe je met liefde
en als je dat weer terug krijgt is
dat veel mooier dan geld, toch?

Veel leesplezier!
Groetjes
Jeffrey

'Ze dachten dat ze

Een pleegzus met een verstandelijke beperking

Het is gewoon thuiskomen. Voor mij wel in ieder geval, maar ik denk ook voor de drie redactieleden van de WAT?!-krant die vandaag het gesprek zullen houden. Buiten is het steenkoud. Er waait een gure wind over station Veendam. Gelukkig hoeven we daar niet lang te wachten. Een vriendelijk pleegmoeder in een echte grote-pleeggezin-wagen haalt ons op. Het is zo'n auto waar wel zeven kinderen tegelijk in vervoerd kunnen worden. Het geeft ons al een beetje een vermoeden van waarin we terecht zullen komen.

Via de garage en de bijkeuken worden in we de keuken geleid. Benjamin en Rosalie, de vijftienjarige tweeling met wie we het gesprek hebben, staan al te wachten. Binnen is het warm en gezellig. De open haard brandt, een grote harige zwarte hond ligt in de woonkamer rustig te slapen en een kleinere dartelt vriendelijk tussen iedereen door. Naast de keuken, bij de eettafel, zijn vier meisjes aan het spelen. Ons vermoeden na het ritje in de ruime auto blijkt te kloppen. Met meer dan drie pleegkinderen zijn ze een officieel 'groot pleeggezin'.

Op het moment dat ik binnenstapte, voelde het al vertrouwd aan; alsof ik thuis kwam. Ik bedoel niet het thuis waar ik nu woon, maar vroeger, in mijn ouderlijk huis. Tot ik een jaar of vijftien was hadden we ook pleegkinderen. En ook een grote zwarte hond. En een open haard. Een hoop gedachten aan hoe het thuis was met pleegkinderen borrelen boven.

Groot pleeggezin

Het pleeggezin in Veendam blijkt van alle pleegzorg-markten thuis. Er wonen kinderen vanuit een crisisplaatsing die kort blijven en er zijn kinderen die hoogst waarschijnlijk tot hun volwassenheid blijven. En naast groot pleeggezin -op sommige momenten woonden er zelfs wel vijf pleegkinderen- zit het gezin in de gespecialiseerde zorg voor pleegkinderen met een verstandelijke beperking. Het eerste pleegkind dat bij Benjamin en Rosalie in huis kwam en bleef, heeft een verstandelijke beperking. Dat betekent dat ze denkt, praat en speelt als een meisje van vier, terwijl ze eigenlijk al acht is. Haar ontwikkeling gaat langzamer dan bij andere kinderen. Het is niet zo dat iemand die met een verstandelijke beperking geboren wordt, zich niet kan ontwikkelen. Iedereen kan slimmer en wijzer worden. Het is dan wél nodig dat iemand de juiste zorg krijgt of naar een speciale school gaat.

niets zou kunnen

Verstandelijk beperkt

Dat merken Benjamin en Rosalie ook in hun gezin. Ze zien vaak verbetering bij de pleegkinderen. Een kind met een verstandelijke beperking kind blijkt in het gezin een stuk slimmer te worden dan de deskundigen van tevoren voor mogelijk hielden. 'Van ons pleegzusje dachten ze dat ze nooit iets zou kunnen zonder intensieve begeleiding van een volwassene. Maar nu ze hier een tijdje woont is ze helemaal opgebloeid. Nu zeggen ze van haar dat ze misschien zelfs ooit een normaal leven zou kunnen leiden!' De tweeling hoopt dat iedere plaatsing op een of andere manier nut heeft. Dat ze iets goeds bereiken met hun pleegbroertjes en -zusjes.

Ik deed thuis mijn best de 'omgeving' zo goed mogelijk te maken voor pleegkinderen. Dat houdt in dat ik zo lief mogelijk was. Zowel voor mijn pleegzusjes en -broertjes, als voor mijn ouders. Zo min mogelijk tot last zijn. Dat leek mij het beste. Dan zou de plaatsing het beste resultaat hebben. Dan zou het met de pleegkinderen het best gaan. Ik dacht daardoor wel een beetje weinig aan mezelf. Ik heb wel eens gelezen dat pleegkinderen niet gemakkelijk boos durven worden op hun pleegouders, omdat ze dan bang zijn dat ze weer uit huis geplaatst worden. Ik denk dat ik als eigen kind van pleegouders ook niet gemakkelijk boos durfde te worden. Niet omdat ik bang was dat ik dan zelf het huis zou moeten verlaten, maar omdat dat misschien slecht zou zijn voor een pleegkind. Ik hoop maar niet dat alle eigen kinderen er zo naar kijken. Zo nu en dan flink boos worden is natuurlijk heel gezond. Ook voor de rest van het (pleeg)gezin!

Benjamin onderbreekt mijn gedachte met een retorische vraag: 'Weet je wat het leuke is aan ons gezin met alle pleegkinderen? Je kunt je hier gewoon niet vervelen!' Dat vindt Rosalie ook: 'Er is

veel te doen. Altijd wel iemand om een spelletje of zo mee te doen. En als ze oud genoeg zijn neem ik ze altijd mee naar de manege om paard te rijden. Dat is altijd fantastisch!'

Klik

In het gezin gaat het natuurlijk ook wel eens minder soepel. Sommige gehandicapte kinderen hebben veel verzorging nodig en vragen veel aandacht. Dat kan het gezin niet altijd bieden. 'En', vertelt Rosalie, 'niet met alle pleegkinderen is er een 'bijzondere klik'. Sommigen zullen geen familie worden. Als pleegzorg dan vraagt of het pleegkind langer kan blijven, kun je het beter niet doen. Dan is het verstandig om niet over te stappen van een crisisplaatsing naar een langdurige plaatsing.' Benjamin is het daarmee eens: 'Het komt wel eens voor dat je al ziet aankomen dat het met het pleegkind in de puberteit te zwaar zal worden. Dat het niet gaat werken in ons gezin. Dan is ook het beste voor het pleegkind om niet over te stappen naar een langdurige plaatsing.' Dit zijn moeilijke momenten voor de tweeling. Het is best vervelend om mee te maken dat het niet gewoon goed gaat. 'Maar', zeggen ze, 'soms is die bijzondere "klik" er wel en vergeet je dat ze niet je eigen zusje is maar je pleegzusje. Dan zijn ze zo in het gezin gegroeid dat je je niet kunt meer voorstellen dat het ooit anders was of zal zijn.'

Het pleeggezin straalt rust uit met die gezellige drukte. Pleeggezinnen zijn vaker gezellig druk, volgens mij. Ik denk dat het bij ons ook zo was. Ik had, net als Benjamin en Rosalie ook altijd wel iemand om mee te spelen. Verstoppertje in het donker of een hut bouwen in de woonkamer. Dat vond ik geweldig om te doen toen ik klein was. Maar altijd iemand om je heen heeft ook een andere kant. Ik was nooit op mezelf. Zelfs tot op mijn eigen slaapkamer drong de drukte door. Mijn eigen speelgoed was al met de komst van het eerste pleegkind niet meer alleen

van mij. Zelfs mijn ouders en mijn beste makker, de zwarte hond, moest ik delen. Maar goed, mijn pleegbroertjes of -zusjes hadden als ze kwamen meestal nauwelijks iets bij zich aan speelgoed. Ook hadden ze hun eigen ouders en huisdier niet meer om zich heen.

Meepraten

Wanneer er besloten moet worden of er een nieuw pleegkind in huis komt hebben Benjamin en Rosalie niet het laatste woord. 'Maar we hebben wel een stem in huis. Altijd wordt er gevraagd of we het wel willen. Als we dan echt tegen zijn, gebeurt het ook niet', vertelt Benjamin. 'Maar dat is nog nooit gebeurd hoor', voegt hij eraan toe. En dat kan ook eigenlijk niet anders. Een kind dat niet thuis kan wonen is natuurlijk welkom. Misschien nog wel meer als het een verstandelijke beperking heeft.

Maar wat is het toch met pleeggezinnen? Ik heb er al veel bezocht in de loop van mijn leven, en misschien heb ik geluk gehad, maar zonder uitzondering waren ze allemaal heel gastvrij, gezellig en warm. Dat was ook weer zo in Veendam. Rond het middaguur werden er naast de zeven borden die er al stonden, vier borden bij gezet en konden we blijven lunchen. Met zijn elfen is toch geen probleem? Natuurlijk blijf je eten. Wat een buitengewoon heerlijke normale gang van zaken!

Interview: Ankiili

Miënsa is 14 jaar en woont sinds drie jaar in een pleeggezin, samen met een van haar drie broers. In dit interview praat ze met WAT?!-redactielid Ankiili over haar ervaringen. Over alles wat er veranderd is in haar leven. Ze vertelt over het contact met haar moeder, de regels in haar pleeggezin en over de toekomst.

Ik wil nog wel even via de WAT?!-krant mijn pleegouders bedanken. En zeggen dat ik heel veel van ze houd!

'Ik woon in een pleeggezin en kijk met een lach naar mijn toekomst'

Hoe ben je weggegaan bij je ouders en opgevangen in je pleeggezin?

Ik ben met veel verdriet weggegaan bij mijn moeder. Ik werd opgehaald toen ik op school was. Ik wist van niets. Mijn pleegouders hebben me heel leuk opgevangen. In het pleeggezin waar ik terecht kwam, moest ik erg wennen. Het was er zo anders dan thuis. Daar waren nooit regels, en in het pleeggezin een doos vol...ha,

ha. Hoe langer ik er woonde, hoe meer ik besepte dat ik niet meer thuis woonde, maar in een pleeggezin.

Hoe verloopt het contact met je echte familie nu?

Ik zie mijn eigen moeder regelmatig en bel haar een keer in de drie weken. Mijn pleegouders vinden het geen probleem als ik naar haar toe ga. Ze steunen me altijd als het even niet lekker gaat tussen mijn

moeder en mij. Verder zie ik soms nog wel wat andere familieleden. Een paar daarvan spreek ik niet meer en hoef ik niet meer te spreken. Dat komt omdat ze heel naar tegen me hebben gedaan. Ik heb nog twee andere broers. Met de oudste heb ik geen contact meer, met de allerjongste wel. En de middelste woont ook hier in dit pleeggezin.

Bij welk van beide gezinnen voel jij je het best op je plek?

Ik voel me bij mijn pleegouders op mijn gemak. Bij hen ben ik eigenlijk nooit bang. Dat komt omdat ze met altijd helpen en me gerust stellen wanneer ik met iets zit. Het is niet dat ik me bij mijn echte moeder niet veilig voel. Maar omdat ze ziek is, kan zij mij niet altijd helpen wanneer ik dat nodig heb.

In je pleeggezin is een andere opvatting over godsdienst dan jij gewend was.

Hoe ga jij daar mee om?

Vroeger had ik helemaal niks met de kerk. Ik ging er nooit heen. Ik kende het eigenlijk niet. Nu ik in dit pleeggezin woon, is dat heel anders geworden. Mijn pleegouders geloven ergens in en gaan iedere zondag naar de kerk. Ik moet eigenlijk altijd mee, maar

ik geloof nergens in. Misschien is er wel wat, maar heb ik het gewoon niet ontdekt. Maar ja, het was voor mij ook wel raar om vanuit niks ineens naar de kerk te moeten. Soms baal ik er ook wel van om zondagochtend vroeg mijn bed uit te moeten. In de kerk is het soms wel gezellig. Ik spreek er mensen en we doen er wel eens leuke dingen met elkaar.

Hoe gaan je pleegouders om met hun eigen kinderen en met jullie?

Zij trekken niemand voor. Iedereen wordt behandeld zoals het hoort. Zij zeggen bijvoorbeeld nooit: 'Jij bent mijn kind niet, dus jij mag aan tafel niet naast mij zitten.' Ik ben blij dat ik gewoon bij dit gezin hoor. Mijn pleegouders zorgen dat iedereen meegaat als we een uitstapje gaan maken. Vroeger bij mijn echte moeder werd ook iedereen gelijk behandeld. Daar ben ik nog steeds blij om.

Wat zijn de grootste verschillen tussen je eigen gezin en je pleeggezin?

Vroeger kreeg ik eigenlijk geen regels. Bij mijn pleegouders wel. Ik vond eerst alle regels raar en apart. Nu niet meer. Regels geven duidelijkheid. Dus als je afspreekt om twee uur, ben je er ook om twee uur. Je komt dus niet vijftien minuten later. Als je iets belooft, kom je het na. Vroeger was dat anders. Dan kwam ik

gewoon thuis wanneer ik dat wilde. Ik had eigenlijk nooit plichten. Nu dus wel. Dat was wennen, maar ik merk dat het uiteindelijk wel nodig is. Voor later.

Mijn pleegouders vinden het belangrijk dat ik later een goede baan vind. En dat ik gelukkig word en mijn best doe op school. Mijn eigen moeder wil ook dat ik mijn best doe op school, alleen stimuleert ze me niet echt. Mijn pleegouders wel. Een voorbeeld. Mijn eigen moeder deed soms nogal boos als ik geen goede cijfers haalde.

Ze zei soms dat ik een beetje dom was. Mijn pleegouders zeggen gewoon dat ze mijn rapport goed vinden. En dat minder goede cijfers niet erg zijn omdat je niet overal goed in kunt zijn. Mijn pleegouders hebben mij geleerd dat je steeds keuzes moet maken in je leven. Nu kijk ik met een lach naar mijn toekomst. Als ik hier niet zou wonen, was dat denk ik wel anders geweest.

In februari zijn Jonna en Jeffrey van de WAT?!-redactie naar de Tweede Kamer geweest. Ze waren uitgenodigd voor een zogeheten Rondetafel-discussie over pleegzorg. De bijeenkomst was georganiseerd door Samira Bouchibti van de PvdA. Er waren allemaal mensen die met pleegzorg bezig zijn, zoals jeugdrechters, advocaten en pleegzorgwerkers. Met zijn allen hebben ze gepraat over wat belangrijk is in de pleegzorg.

'Het was een heel circus alleen al om het gebouw binnen te komen', vertelt Jeffrey. 'Alsof we op het vliegveld stonden. We werden gefouilleerd, moesten door een detectiepoortje en we mochten niks mee naar binnen nemen. Alleen papier en een pen. Het was wel bijzonder om dit mee te maken. Wat ik gek vond is dat er van alles over pleegkinderen gezegd wordt, terwijl je erbij zit. Maar ik vind het goed dat er bij zo'n discussie ervaringsdeskundigen, zoals ik dus, aanwezig zijn.' Ook Jonna vond het leuk dat ze erbij was. 'Indrukwekkend vond ik het om al die specialisten te horen. Ze weten echt veel! Het was wel leuk om te merken dat ze goed naar ons luisterden. Misschien omdat wij zo dicht bij de pleegzorg staan.'

Pleegzorgdeskundigen

Er waren, met Jonna en Jeffrey erbij, in totaal zestien pleegzorgdeskundigen aanwezig. Samira Bouchibti was er zelf niet helaas. Ze was onverwacht ziek geworden. Toch werd er flink gediscussieerd die avond. Dat gebeurde aan de hand van zes stellingen. Jeffrey: 'Het onderwerp OTS (ondertoezichtstelling) raakte me wel. Ik heb hier ook mee te maken. Elk jaar weer moet ik naar de rechter voor een onzinnige zitting, terwijl ik de uitspraak toch al ken. Ik woon al bijna acht jaar in mijn pleeggezin en blijf daar. Die kinderrechter in de zaal zei precies wat ik ook vind. Namelijk dat de OTS voor meer jaren uitgesproken moet worden.'

Meepraten

Jonna vond het onderwerp invloed van pleegouders interessant. 'Ik heb gezegd dat ik vind dat niet alleen pleegouders, maar ook pleegkinderen moeten kunnen meepraten over beslissingen die hen aangaan. Ook pleegkinderen onder de 12 jaar. Er moet beter naar hen geluisterd worden. Dat gebeurt lang niet altijd.' Toen het over hechtingsproblemen ging, heeft Jonna verteld wat ze dacht: 'Ik vind dat gekeken moet worden naar wat het kind nodig heeft. Hechtingsproblemen ontstaan al op het moment dat kinderen van noodopvang naar crisisgezin gaan. Dus al lang voor ze in een langdurig pleeggezin geplaatst worden.'

Alle dingen die gezegd zijn die avond, zijn opgeschreven. De PvdA heeft beloofd ermee aan de slag te gaan!

Stelling
Stelling
Stelling
Stelling
Stelling
Stelling
Stelling
Stelling
Stelling
Stelling

Pleegouderschap is een roeping.

Daar word je dus niet voor betaald

Wat vind jij?

Moeten pleegouders betaald worden voor het werk dat ze doen voor kinderen in nood?

Of is dat een belachelijk idee?

Geef je mening en laat weten hoe het volgens jou zou moeten.

Mail de redactie (redactie@watkrant.nl) of zet je mening op het forum: www.watkrant.nl/forum. Onder inzenders verloten we een cadeaubon van 20 euri.

Meedoen dusssszzzz!

ff opluchten

In de vorige WAT?!-krant stond een mail van Nicole. Tot haar verdriet is haar pleegbroertje Sam in een tehuis gaan wonen. Met de feestdagen zou hij voor het eerst weer thuiskomen. Ze verheugde zich er enorm op. Dit is het vervolg:

De kerstdagen met Sam waren eigenlijk helemaal niet leuk! Ik mocht mee om Sam op te halen. Hij wist zich niet echt een hounding te geven. Hij liet het een beetje over zich heen komen. Toen we weer thuis waren begon mijn andere pleegzusje hem uitgebreid te knuffelen. Ook hierop wist Sam niet goed hoe hij moest reageren. Tijdens de kerst was hij echt heeeel vervelend. We waren blij (ja dat klinkt een beetje hard) toen we hem weer terug vroeg hij wanneer hij weer mocht komen logeren. We hebben met dat kindhuis besproken dat hij een keer per maand mag komen logeren, maar om hem dat duidelijk te maken hebben we gezegd dat hij heel veel nachties daar gaat slapen en dan twee nachties bij ons. Daar was hij het niet mee eens dus toen begon hij te huilen. Best zielig. Maar ja.... Het afscheid ging ook niet echt super. Hij heeft nu wel minder gehuild. Toen we weggingen klampte Sam zich helemaal aan mijn vader vast. Het zag er best zielig uit. Dit was weer een heel verhaal maar ik moest het echt even kwijt!! Op school deden ze ook al raar tegen me omdat ik natuurlijk geprikkeld en snel geirriteerd was, maar gelukkig is dat nu over!

Groetjes,
Nicole